

OLAF, EN ANGRENDE SYNDER

Jeg fikk betale for Hitlers gave

— Jeg har betalt for min ungdoms villfarelser med tre og et halvt års fengsel og førti års fordømmelse. Jeg står ikke frem for å be om tilgivelse. Vil bare advare og forklare, sier **Olaf Rekkum (63)**, tidligere SS-løytnant i Hitlers armé som for lengst har tatt avstand fra jernkorset han fikk av Der Führer.

Han bor for tiden i Sverige og har bare ett ønske. En fredfylt og rolig alderdom. En dag uten påminnelser enten det nå kommer fra unge nynazister som vil verve ham eller fra «de gamle» som ennå ikke har glemt.

Rekkum har mer enn nok med sine egne påminnelser. Hver natt har sitt mareritt, sine angst- og svettetokter, sin anger og gru. Han har for lengst tatt avstand fra det jernkorset han ble tildelt som SS-løytnant. Idag brenner han for et annet kors.

— Kristus er min trost og min styrke, hans tilgivelse er det viktigste. Den føler jeg at jeg har fått. Den og styrken til å stå frem med min historie. For å advare, for å peke på hva som kan, men ikke bør, skje.

Rekkum er opptatt av dagens ungdom og deres foreldre. Han kan ikke få uttrykt det sterkt nok:

— Ta vare på de unge. Gi dem følelsen av kjærlighet, verdi og tilhørig-

Gi unge mennesker tid, kjærlighet og tro på andre mennesker.

het. Makter dere det, kan hverken nazisme eller narkotika fange dem inn i sitt ulykksalige nett, hevder Rekkum.

Han minnes med gru sin egen barndom.

— Jeg er født i en liten bygd utenfor Bergen. Vi var tolv sosken, og samtlige ble etterhvert sendt på barnehjem. Hjemme hos oss herjet Kong Alkohol og både

mor og far var i hans varetakt.

— Det ble barnehjem. Og en slik tilværelse i mellomkrigstidens Norge finnes det neppe maken til idag. Vi levde i en kjærlighetsløs og isolert verden. En verden gjenomsyret av gammeldags religiøsitet og blind lydighet mot overmakten.

Da Olaf Rekkum var ti år, ble han plassert i et

fosterhjem på en bondegård. Her fulgte tungt arbeid og daglige ydmykkelser. Bitterhet og hat fant god grobunn i en sår sjel.

— Jeg ble et altfor lettvint offer for Hitlers vervingskampanje. Det første menneske som viste meg omtanke og vennlighet var en tysk kokk. Jeg var atten år og ble tilbudt arbeid, mat og husly. Jeg ble for første

gang verdsatt. Det ble dessverre utslagsgivende, forteller Rekkum.

Idag frykter han nynazismen verre enn noen.

— Gi unge mennesker tid, kjærlighet og tro på andre verdier, lyder hans appell. Så unngår vi kanskje den kalde ensomheten som lett trykker hat og bitterhet til sitt hjerte.

Reportasje: NILS NORLEN